

ARBETARMAKT

Svensk sektion av F5I – Förbundet för Femte Internationalen

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 191 (01/05) - 050102

arbetarmakt.com

Innehåll

- Gudrun Schymans avhopp: Problemen med ett "kvinnoparti"
- ESF misslyckas med att staka ut en strategi för kampen
- Utförsäljning i särklass

Gudrun Schymans avhopp: Problemen med ett "kvinnoparti"

Om Gudrun Schyman, tidigare partiledare för Vänsterpartiet, nu går från partiets reformism till ren feminism efter sitt avhopp förvånar det nog inte många. Men trots att hon lämnat partiet behåller hon sin plats i riksdagen för att där "fortsätta att medverka i diskussioner och initiativ, nu utan de formella begränsningar som ett partimedlemskap innebär" (Aftonbladet 20041208). Hon har även, enligt rykten, planer på att starta ett feministiskt parti eller en kvinnolista tillsammans med Johan Lönnroths reformistiska Vägval vänster och ett antal kända feministiska akademiker. Men vad innebär Schymans avhopp och talet om ett "kvinnoparti" egentligen?

Att en riksdagsledamot som lämnat det parti hon valts in för ändå väljer att behåller sin plats i riksdagen har upprört många, och då framför allt inom Vänsterpartiet. Att något sådant kan ske, helt över huvudet på väljare och partimedlemmar, blottar framförallt en svaghet i den borgerliga parlamentarismen, som är uppbyggd så att varken parti eller väljare kan få bort ledamoten även om personen inte är önskvärd. I den "demokratiska" kapitalismen är det istället personen själv som avgör vilken politik som förs och när han eller hon ska avgå.

Platsen i riksdagen innebär onekligen en hel del privilegier för Schyman, inte minst i form av en stor ekonomisk ersättning. Samtidigt kan hon fortsätta husera som politisk vilde och självutnämnd riksfeminist. Då Vänsterpartiet leddes av Schyman och fick tolv procent av rösterna i valet -98 var förvisso en majoritet av partiets väljare kvinnor. Inte minst i det största fackförbundet Kommunal röstade en betydande del av de till majoriteten kvinnliga medlemmarna på Vänsterpartiet. Partiets och Schymans löften om att verka för en politik som skulle gynna arbetarkvinnorna visade sig dock i mångt och mycket vara tomma ord. Vänsterpartiet finns representerade i en rad kommuner där man samarbetar med socialdemokratin och har återkommande visat på sin beredskap att ta ansvar för regeringens nedskärningspolitik i form av den fortsatta bantningen av kommunernas budgetunderskott. Det var därför helt logiskt att partiföreträdare senare, visserligen efter Schymans avhopp som partiledare, deltog i strejkbryteriet mot kommunalarna på mer än en ort förra året. Man kan fråga sig om det är denna politik som Schyman ämnar bryta med?

Planer på ett kvinnoparti eller en kvinnolista är ingenting nytt. För tio år sedan, inför riksdagsvalet 1994, kom den feministiska organisationen Stödstrumporna, med Maria-Pia Boëthius och Ebba Witt-Brattström i spetsen, med hot om ett bildande av ett feministiskt parti. Hoten förverkligades dock aldrig men fick riksdagspartierna att sätta kvinnofrågan högre upp på dagordningen. Inför

valet 1994 var det många partier som kampanjade för "varannan damernas", vilket resulterade i att allt fler kvinnor valdes in i riksdag, kommun och landsting. Men trots att rekordmånga kvinnor kom in i riksdagen och Sverige fick ett rykte som "världens mest jämställda land", förblev situationen för de vanliga arbetande kvinnorna i stort sett oförändrad. År 1996 genomfördes dessutom stora nedskärningar i kommunerna och de som drabbades hårdast var de kvinnor som arbetade i den offentliga sektorn. Bara inom omvårdnadssektorn miste 150 000 kvinnor sitt arbete som en konsekvens av den ekonomiska budgetsanering som den socialdemokratiska regeringen företog med de tidigare så högljudda feministernas tysta stöd. Flera av dem hade då fått poster som rådgivare i jämställdhetsfrågor i samma regering. Dessa nedskärningar fortsätter än idag. Det är fortfarande just de offentligt anställda kvinnorna vars löneökning är allra lägst. Även löneklyftan mellan män och kvinnor har förblivit i princip oförändrad sedan 1994.

Som marxister ser vi i Revolution och Arbetarmakt kvinnoförtrycket som en integrerad del av kapitalismen. Precis som kapitalisterna tjänar på att spela ut invandrare mot infödda, spelar kvinnoförtrycket liksom exempelvis rasismen objektivet rollen av att splittra arbetarklassens kamp. Kvinnoförtrycket i vårt samhälle har sin materiella bas i det ojämlika klassamhället och kapitalisternas behov av den privata kärnfamiljen för gratis reproduktion av den framtida arbetskraften (genom kvinnors dubbla arbete i hemmet). Kapitalisterna utnyttjar dessutom ojämlikheten mellan män och kvinnor för såväl superexploatering av den billigare hälften av arbetskraften, liksom genom att knyta till sig ett skikt av allierade inom den manligt dominerade och privilegierade arbetararistokratin vars företrädare inom LO gång på gång sålt ut de mest förtryckta arbetarnas intressen.

För att avskaffa kvinnoförtrycket och andra former av socialt förtryck måste kampen mot patriarkatet ingå i en antikapitalistisk strategi som syftar till hela mänsklighetens och tillika alla förtrycktas frigörelse. Det är precis detta som de svenska feministerna vägrar att erkänna och se. De gör istället frågan om ojämlikheten mellan kvinnor och män till den huvudsakliga motsättningen utan att förstå sambandet med kapitalismen. Naturligtvis finns det ett patriarkat som tillåter män att dominera och förtrycka kvinnor på olika sätt i samhället. Men männen och kvinnorna i arbetarklassen har fortfarande mer gemensamt med varandra än vad en kvinnlig arbetare har med en kvinnlig kapitalist, som Amelia Adamo eller Christina Stenbeck. Och fråga en kvinna som strejkar om det spelar någon roll om den chef hon kämpar mot är kvinna eller man!

Gudrun Schymans tal om ett parti "för alla kvinnor" som driver reformistiska krav som fler kvinnor i bolagsstyrelserna och helt öppet talar om att kön går före klass skulle alltså inte i grunden kunna upphäva patriarkatet eller förbättra situationen för arbetarkvinnorna. Återigen, kampen för kvinnans frigörelse kan inte isoleras från kampen mot klassamhället och det ekonomiska system som underhåller patriarkatet – kapitalismen!

Att alla kvinnor, med motstående klassintressen och olika ideologier, ändå skulle kunna samlas under det "feministiska" baneret motsägs ju redan av blotta faktum att det finns liberala feminister som har en helt annan syn på sådana sakfrågor som EU och EMU än Gudrun och hennes likar har, för att inte tala om inställningen till den offentliga sektorn.

Vad skulle då bildandet av ett eventuellt kvinnoparti innebära för vänsterpartiet? Självklart beror det i högsta grad på vilken väg feministerna skulle välja. Här finns anledning till tvivel med tanke på många av de främsta företrädarnas egna meritlistor. I sina första uttalanden talar dock Schyman om behovet av en bättre ekonomisk politik för minskade klassklyftor. Uppenbarligen känner hon behovet av att knyta an till sina arbetarväljare i Kommunal. Många röster på partiet skulle potentiellt kunna tas just ur Vänsterpartiets väljarbas och bland unga kvinnor. En framgångsrik start skulle hur som helst kunna innebära ett större potentiellt hot mot Vänsterpartiet. Det skulle rent hypotetiskt kunna vara den extra stöten som får de genom sina kommunfullmäktigeuppdrag privilegierade representanterna för den interna Vägval Vänster-oppositionen att samla sina krafter för strid. Om de besluta sig för att lämna Vänsterpartiet, kanske för att ansluta sig till kvinnopartiet, skulle vänsterpartiets status som riksdagsparti troligen hotas. De borgerliga mediernas hets mot Lars

Ohly och partiets historiska kopplingar till sovjetstalinismen har redan försvagat v och frågan är vad som skulle återstå av partiet och hur deras fortsatta politik skulle se ut.

Gerda Danielsson

Gunnar Westin

ESF misslyckas med att staka ut en strategi för kampen

En "extraordinär församling för Europas Sociala Forum" ägde rum i Paris den 18–19 december. Mer än 300 personer från sociala rörelser, fackföreningar och politiska partier i minst 16 länder deltog under helgen. Oavsett vilka förhoppningar som kan ha funnits inför mötet, så var det inte på något sätt extraordinärt – varken till tillvägagångssätt eller resultat. Det gick faktiskt till på samma sätt som vid alla andra förberedelsemöten inför ESF: det var odemokratiskt och präglades av det som en tidigare generation av aktivister brukade kalla för "strukturens tyranni".

Ännu en gång hördes samma röster. Under det första sammanträdet sammanfattade en medlem från Norges Sociala Forum exakt vad det gäller: han sade att han aldrig talat förut vid dessa möten, eftersom han aldrig känt att det skulle spela någon roll. Det är osannolikt att hans erfarenheter den här gången skulle ha ändrat hans uppfattning.

Första dagen inleddes med att en representant från CGT hälsade välkommen (CGT stod värd för mötet), i kostym och allt, och förklarade fackföreningens uppslutning kring ESF och Världens Sociala Forum och nödvändigheten att träffas, diskutera och utvärdera. Sedan förklarades diskussionen öppen – inom tre minuter hade mer än 70 människor satt upp sig på talarlistan. Trots att en rad dokument – från franska Attac, europeiska Attac, Italiens sociala forum m.fl. – hade inkommit via mejllistan, där ESF i London utvärderades och även innehöll förslag om rörelsens framtid, organiseringsmötena, partiernas roll etc. saknade mötet ändå fokus.

Eftersom det inte fanns någon struktur för diskussionen eller något sätt på vilket konkreta förslag formellt kunde föras fram – exempelvis en resolution som kunde debatteras eller tas som utgångspunkt för tillägg – innebar att mötet blev en ändlös parad av synpunkter. Förbundet för Femte Internationalen lade fram precis en sådan resolution, men den ignorerades bestämt, liksom våra tidigare försök att få något slags fokus i kaoset sedan Florens 2002.

Transparens, inkludering och demokrati var honnörsorden för den extraordinära församlingen. Fransmännen och italienarna var de som använde dem flitigast på grund av den frustration de uppenbarligen kände inför processen inför ESF i London och deras beslutsamhet att inte låta det hända igen. London var det minsta, mest byråkratiskt organiserade ESF hittills – det var exkluderande snarare än inkluderande och antalet närvarande, speciellt från värdlandet, återspeglade detta.

Den kontroll som utövades av borgmästare Ken Livingstones tjänstemän och byråkrater från brittiska LO och Europafacket tvingade de europeiska organisatörerna att göra ständiga eftergifter till dem. London bevittnade den största brytningen hittills med den 'horisontella' eller anarkistiska flygeln av rörelsen. Detta ledde till en protest från de horisontella – ledd av vita overallerna – vilken smädades som "våld". Organisatörerna gav också en officiell plattform åt en 'facklig' anhängare till Iyyad Alawis irakiska quislingregim. Och detta under ett arrangemang som påstods vara mot krig och ockupation och dessutom antiimperialistiskt! De som protesterade mot detta anklagades återigen för 'våld'.

Den fullständiga kapitulationen från Socialist Workers Party inför borgmästarens och fackens byråkrater innebar att beslut som fattats vid förberedelsemötena (det högsta beslutande organet) antingen ändrades av organisatörerna i Storbritannien eller fullständigt ignorerades. Exempelvis affischerades den avslutande demonstrationen som arrangerad av Stop the War och saknade varje identifikation med ESF. Ingen från 'kontinenten' tilläts tala från plattformen.

Många kritiska bedömningar av ESF i London skickades ut på mejllistorna innan mötet i Paris.

Italienarna, som inkluderar medlemmar i Cobas, CGIL, FIOM och Rifondazione Comunista, var mest kritiska till de brittiska organisationernas metoder. De pekade på oförmågan hos den brittiska kommittén att övervinna de konflikter och spänningar mellan politiska organisationer, fackföreningar och gräsrotsorganisationer som kom upp till ytan under processen.

Fransmännen, bl.a. Attac, LCR, G10 Solidaire och fack från FSU, var också mycket kritiska till många av dessa aspekter. SWP försökte å sin sida, med den vanliga rosenkindade optimismen, prisa londonforumets enorma framgång och försökte skjuta över skulden på de horisontella och de 'små sekter' vars 'våld' var ansvarigt för alla problem som uppstod.

Ändå var det så att under den 'extraordinära församlingen' kom inga verkliga politiska åsiktsskillnader fram. Alla talade i koder om 'exkludering' och brist på demokratiska spelregler, men de flesta undvek att identifiera vilka de ansåg vara de skyldiga.

Luke Cooper från REVOLUTION, den socialistiska ungdomsgruppen, bröt med denna halvkvädna vägran att säga som det är. Han avslöjade det antidemokratiska beteendet från Socialist Action, Livingstones lakejer, och SWP. Han belyste deras grundläggande ansvar för att hålla tillbaka utvecklingen av en verklig social massrörelse i Storbritannien genom att förhindra bildandet av lokala sociala forum. Han avslöjade också de upprepade försöken att marginalisera ungdomsförsamlingen som en illustration av deras brist på inkludering. Trots Revolutions regelbundna förslag och protester under hela ESF-processen blev unga människor helt uteslutna från plattformarna under forumets plenarmöten.

Inte desto mindre attraherade ungdomsförsamlingen, utan att ha fått någon utrustning för översättning och dålig publicitet – och en liten lokal långt från Alexandra Palace – mer än 200 unga människor och började utveckla ett nätverk av unga aktivister från hela Europa.

Under hela dagen låg betoningen kvar på behovet av radikala förändringar inom ESF-processens 'metodologi'. Men det stod klart att de olika flyglarna i rörelsen hade olika idéer om vilka reformer de vill ha. Franska LCR:s ståndpunkt – väl illustrerad av Pierre Khalfas inlägg – vill att ESF ska utvecklas politiskt, för att utvidga rörelsen, men de vill inte nödvändigtvis göra den mer öppen eller demokratisk, dvs. de vill fortfarande kontrollera den.

Italienarna, tydligast företrädna av Rafaella Bollini, vill omvärdera forumets metodologi för att rörelsen ska kunna sprida sig för att dra in olika nätverk, olika slags kamp. Luciano Muhlbauer upptäckte det han kallar för de första tecknen på institutionalisering under processen inför ESF i London. Italienarna vill ha mer demokrati men vill behålla ett strikt socialt och inte ett politiskt ESF.

SWP vill behålla rörelsen som en enhetsfront av ett speciellt slag, dvs. en som håller kvar den reformistiska flygeln genom att inte kritisera den, att ge dem det de vill ha, men som överlåter kontrollen till SWP i Storbritannien för ge dem möjligheten att bygga sitt parti genom rörelsen.

Denna skillnad i perspektiv fick sin kulmen i den arbetsgrupp som möttes på lördagskvällen. Även om arbetsgruppen var 'öppen' motarbetade ordföranden aktivt deltagande och efterfrågade bara "delegationer" från nationella grupper. Dess mandat var att samla in alla de idéer om hur förändringar ska genomföras som föreslagits under dagen.

Fransmännen ville göra en syntes av diskussionen och återkomma till plenarmötet med en uppsättning förslag som de redan kommit överens om. Allt för att undvika en debatt mellan motstående förslag och ett demokratiskt beslut där alla deltar. Italienarna ville ge alla förslag samma möjlighet inom församlingen. I slutändan sammanfattade Sophie Zafari från LCR en uppsättning förslag nästa dag – som vanligt genom att undvika de mer radikala. I denna odemokratiska process beslutar den som kontrollerar ordföranden för mötet. Det finns inget inkluderande och demokratiskt i denna metodologi. Det påminner om den österrikiske socialisten Viktor Adlers berömda vits om det österrikiska imperiet före 1914 – det är "despotism maskerad av slarv".

Förbundet för Femte Internationalen lade fram en resolution till församlingen som föreslår

inrättandet av en vald provisorisk permanent kommission (öppen och transparent för att det ska stå klart vem som fattar besluten) för att utveckla förslag eller organisering som de sociala rörelsernas församling kan anta. Kommissionen skulle också kunna övervaka en sammanhängande kampanj med motstånd och ihållande aktioner mot den nyliberala kapitalismen och imperialism och krig.

Kommissionen skulle också – eftersom den skulle vara vald – ha möjlighet att fatta beslut och göra prioriteringar för rörelsen. Den skulle övervinna den fortfarande starka tendensen till nationell centrerings och kunna betrakta rörelsen ur ett europeiskt och globalt perspektiv. Den skulle kunna undvika konflikter som den kring demonstrationen den 19 mars, där de sociala rörelsernas församling uppmanar till en europeisk mobilisering mot nyliberala angrepp och krig men SWP har "hoppat av" och bestämt att alla IST:s sektioner ska hålla nationella demonstrationer mot kriget.

Även om resolutionen inte alls diskuterades, dök behovet av en kommission – förvisso inte vald! – upp som en del av de slutsatser som tillkännagavs av Sophie Zafari. Merci!

Den kommission som man föreställer sig ska delas in i två arbetsgrupper: en som ser över förslagen beträffande metodologin och utvecklandet av programmet och den andra ska se över förberedelseförsamlingens funktion och förberedelserna inför Aten 2006. Arbetsgrupperna ska också träffas för att diskutera sina förslag. Kommissionen ska träffas den 15–16 januari i Bryssel där det också blir ett möte för att förbereda demonstrationerna den 19 mars.

Jacques Nikonoff, från franska Attac, som definitivt befinner sig i rörelsens högerflygel, argumenterade emot att bara ha en kommission på grund av hans rädsla för att det kan leda till skapandet av något slags internationell ledning. Han försökte också förstöra kommissionens användbarhet genom att uppmana alla att anmäla sig till den. Även om detta kan påminna om 'horisontalism', skulle det helt undergräva arbetsgruppernas effektivitet och möjligheten att ställa den till svars. Alex Callinicos smickrade skamlöst Nikonoff för det goda omdömet i hans inlägg, som om han tydligt och klart ville visa exakt hur långt åt höger som SWP nu har svängt.

Det är talande att både Jacques Nikonoff från franska Attac och Pierre Barge från Förbundet för mänskliga rättigheter argumenterade för ett utrymme för politiska partier – vilka tidigare förbjöds att öppna delta. De talade smaklöst om partiernas tidningsförsäljare och banderoller och menade att de behövde ett speciellt utrymme – dvs. ett getto – vid forumet.

Nästa ESF ska hållas i Aten 2006. Det har redan uppstått konflikter inom den grekiska rörelsen. Piero Bernocchi talade för att en delegation från den europeiska församlingen ska vara aktiv inom den grekiska processen för att uppmuntra till bredare deltagande i processen.

Andra förslag som godkändes var:

- ESF ska hållas vartannat år, inte årligen.
- Ett antirasistiskt nätverk har etablerats och kommer att träffas vid varje förberedande församling.
- Nästa förberedande församling kommer att hållas i Aten den 25–27 februari.

Medelhavets Sociala Forum kommer att äga rum den 15–16 januari. Men det blev inget beslut om ett möte med de sociala rörelsernas församling den 20 mars. Mötet om antikrigsaktiviteter trycktes ihop till ett lunchmöte och ville inte diskutera vår resolution.

På det stora hela misslyckas mötena fortfarande med att ens diskutera de verkligt stora frågor som vår rörelse står inför. Vad ska vi göra för att hindra den nyliberala offensiven från Schröders, Chiracs, Berlusconi och Blairs EU-regeringar? Vad kan vi göra för att hindra storföretagen att både avskeda anställda, flytta verksamhet till områden med låga löner och utan fackföreningar och sänka löner? Vad behöver göras för att få slut på ockupationen av Irak och Palestina?

Trots att det fanns representanter för några av de mest vänsterinriktade facken i Europa närvarande, blev det ingen seriös diskussion om de problem som tyska och italienska arbetare stött inför de senaste månaderna osv. Istället får vi bara navelskådande om procedur och process. Detta är

verkligen beklagligt.

Trots de hinder som sätts upp av de viktigaste politiska krafter som håller ESF i ett järngrepp – bakom en fasad av frihetlighet – kommer vi i F5I fortsätta att argumentera för att rörelsen måste fokusera på att utveckla ett samordnat och militant svar till våra fiender och en radikalt annorlunda struktur för att göra det möjligt med sådana diskussioner och beslut.

FifthInternational.Org, Paris

Utförsäljning i särklass

Bokslut och slutsatser om uppgörelsen vid Opel

För marxister är den fackliga kampen ett medel för att försvara arbetarintressena gentemot kapitalets ständigt orimliga krav. För företagsrådet vid Opel och byråkratin i IG-Metall gäller det framför allt att hitta goda argument för att sälja kraven. När utrymmet för kompromisser är litet, omformuleras bedrägeriet från byråkraterna i facket och företagsråden till 'framgångar'.

Och det kunde inte ha slutat värre! 8 500 anställda förlorar sina arbeten! Det hela ska genom "frivillig" övergång till ett sysselsättningsföretag under två år, förtida pensioneringar osv. ske i 'samverkan'. Om det inte går att hitta tillräckligt många 'frivilliga', så kommer fler uppsägningar att stå på dagordningen under de kommande åren.

Efter denna 'kompromiss' ska det förhandlas vidare – om lönesänkningar och flexibilisering för att "säkra" centralorten vilken "naturligtvis" står till förfogande.

Allt detta ska äga rum utan någon som helst kontroll från arbetarna och de anställda, ja inte ens från de förtroendevalda. Den ursprungligen omtalade församlingen för de anställda genomfördes aldrig av företagsrådet, för att därmed undvika varje yttring av missnöje.

Uppgörelsen markerar ett entydigt nederlag för de anställda vid Opel, men också för hela arbetarklassen – anställda såväl som arbetslösa. Liksom redan vid Daimler och vid andra nederlag har därmed gemenskapen med andra löntagare och försvaret mot kapitalets generalangrepp försvårats.

Utförsäljningen vid Opel förtydligar ännu en gång en viktig lärdom, som redan kunnat ses i kampen under de senaste månaderna.

1. Fackföreningsbyråkratin och ledarna i företagsråden vill inte organisera något motstånd mot kapitalets angrepp. De har med alla tillgängliga medel, inklusive personligt baktaleri mot strejkledare i Bochum för att isolera dem politiskt och offentligt, försvåra kampens utvidgning och försökt ta över ledningen. Betraktar man resultatet av valet av förtroendevalda vid Opel i Bochum visar det sig att byråkratin varit framgångsrik. Bland dem som valdes ägde en förskjutning åt höger rum.
2. Konflikten mellan byråkratin och gräsrotterna var speciellt tydlig i Bochum, eftersom det där redan finns en längre historia med oppositionella förtroendevalda och arbetsplatsgrupper och som mot viljan hos ledningen för IG-Metall och byråkratin i företagsrådet ockuperade fabrikerna en hel vecka. Redan veckor innan arbetsnedläggelsen hade aktivister bland de förtroendevalda samlats. Nu försöker fackföreningsapparaten och cheferna i företagsrådet utnyttja nederlaget och den därmed sammanhängande demoraliseringen och osäkerheten gentemot ledande strejkaktivister och förtroendevalda.
3. Kampen stod från början inför problemet att den måste utvidgas från Bochum. Givetvis gjorde fackbyråkratin ingenting i det avseendet, förutom en i allt väsentligt rent symbolisk aktionsdag i Europa för att lätta på trycket, och som slutligen också markerade slutet för varje aktion. Den ödesdigra roll som ledningen för IG-Metall och företagsrådet spelade, och som de alldeles säkert kommer att spela i framtiden, innebär dock att det är nödvändigt med en förbindelse mellan

gräsrötter och förtroendevalda som företräder klasskampen utöver det enskilda företaget – både för att öka trycket på facket och för att kunna agera självständigt.

4. Därav följer enligt vår uppfattning följande målsättningar: organisering av en facklig opposition av förtroendevalda och strejkaktivister i Bochum, vid Daimler i Mettingen och vid många andra företag, skapandet av en landsomfattande och samordnad kampstruktur mot kapitalet och fackföreningsbyråkratin, som kämpar för internationalism, klasskamp, arbetardemokrati och en ny facklig ledning. Kongressen för den fackliga vänstern den 14–15 januari i Stuttgart är ett första betydelsefullt steg – låt oss utnyttja tillfället!

5. En sådan rörelse behöver ett politiskt program och en politisk inriktning – den behöver ett nytt arbetarparti. Det faktum att mellan 15 och 17 kolleger vid Opel i Bochum gått med i Valalternativet (se nyhetsbrev 190), därför att de inser att det är nödvändigt med ett nytt arbetarparti för en framgångsrik kamp mot den socialdemokratiska politik som förs av ledningen för IG-Metall och företagsrådet, visar att det idag finns en möjlighet att bygga ett sådant parti. Hållningen hos ordföranden för WASG i Nordrhein-Westfalen visar dock att det även måste föras en kamp inom WASG.

6. Kollegerna i Bochum ville bilda en arbetsplatsgrupp inom WASG. Till deras förvåning möttes detta av föga förståelse. Ordföranden i delstaten försökte tvärtom förhindra det med allehanda formella hänvisningar till stadgar. Säkert spelade 'profilering' en viss roll i konflikten. Den verkliga grunden för konflikten berörde emellertid frågan om Valalternativets politiska karaktär: ska det vara ett kampparti, som socialt stöder sig på arbetare och fackmedlemmar, som de strejkande i Bochum – eller ska det inskränka sig till att vara en vänstervariant av socialdemokratien, i vilket de kämpande arbetarna ska fortsätta att dansa till fackföreningsbyråkraten Klaus Ernsts och andra fackbyråkraters pipa.

Arbeitermacht-Infomail 194